

А пакъ дръга ще рече: той каша ѝ
 Не ѝ прави, кат' а зчай каква-ѝ,
 И та като невижда, че какво-ѝ тѣй,
 Бижте ма сега искамы ва по мой-тѣ :
 Б е к' ще сѣднимъ да сѣдшамъ нѣй неа ?
 Та кат' на гледа, че какво . . . 'ѣде а . . .
 И тѣй твоа совѣтъ нищо не стрѣва,
 Що то сѣка на своа умъ сѣгѣва.
 Сѣка мисли, че, съ многото лѣса,
 Съ фѣсти, съ кѣдри, като са подрѣса,
 Съ малаковъ като са напери,
 Ват' са иглади, като са нашери,
 Що то иска тогазъ ще го налѣри

Колкот' за насъ нѣе вече моми сми,
 И да кажишь за нѣ-дрѣго не мислимъ;
 И тѣй трѣба алаж да сми прибрани,
 Да не ходимъ окжсани, издрани:
 Тѣй да бждемъ нагиздени, напѣти,
 Да фащамъ очн на мжжѣти,
 Билѣ съ мода, билѣ съ дръга угода
 Що то, знай са, нѣн сми стока за продажъ.
 Ами тѣзи дѣто съ са продали?

'ж' са вече уженили, прибрани,